

[Rager.]

ærede Regering har. Paa et enkelt Punkt kan man vel sige, at de to Partier har indtaget en fuldstændig konverteringsagtig Stilling, idet med Hensyn til Nævnet det ene foreslaar, at det saa vidt muligt skal være mere lokalt præget, end Socialministeren har foreslaaet, og det andet vil overhovedet ikke have noget lokalt Nævn, det vil vel sige, at oppe i Landstinget vil de to Partier paa et senere Tidspunkt forkaste hinandens Forslag til Nævn, saa at der af den Grund ikke kan blive noget ud af det — vi er vant til lidt af hvert i den sidste Tid.

Naar det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen ønsker en Oversigt over de Arbejder, der maatte være sat i Gang, eller som man har undladt at sætte i Gang, vil jeg ikke paa nogen Maade lægge mig hindrende i Vejen for, at en saadan Oversigt afæskes Ministeren, men jeg kan ikke se, at det er nødvendigt at afvente en saadan Oversigt for at behandle Lovforslaget videre. Jeg vil altsaa meget reservere mig mod, at Indkrævning af en saadan Række Oplysninger skulde forhindre Lovforslagets Gennemførelse, hvilket vil medføre, at Arbejder i et Tidsrum ikke iværksættes.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen erklærede, at dette Lovforslag ikke gav Kommunerne nogen reel Lettelse. Nej, det skal der virkelig megen Opfindsomhed til at hitte ud af, at det skulde kunne give Kommunerne. Det er kun en Refusionsordning inden for Kommunerne, det drejer sig om, men den Kommune, som sætter Arbejde i Gang, faar en relativ Lettelse, medens den Kommune, der ikke gør dette, faar en relativ større Byrde. Naar det ærede Medlem ikke mente, at det vilde virke befordrende paa Interessen, men at man meget snart vilde opdage, at Refusionsordningen var saadan, at de alligevel kunde sætte Arbejder i Gang, er dette ganske forkert. Forholdet er det, at dette at sætte Arbejder i Gang selv med den nye Refusionsordning vil koste Kommunerne mere, end hvis de ikke sætter Arbejde i Gang. Dette er ganske klart, og det er ogsaa klart, at det maaske kan give nogle Kommuner et Incitament til at sætte Arbejder i Gang, for at de kan være blandt dem, der kommer til at nyde godt af Loven og ikke blandt dem, der faar Byrder af den. Derfor tror jeg, det vil virke arbejdsangstændingsbefordrende. Men jeg maa sige med Hensyn til den Idé, der blev fremsat — jeg husker ikke af hvilken af de to Ordførere —, at man i Stedet for at nedsætte Arbejdstiden til 36 Timer skulde forlange 15 pCt. af

Arbejdslønnen indbetalt til Arbejdsløshedsfonden, at det i al Almindelighed ikke kan virke befordrende paa at faa Kommunerne til at sætte Arbejde i Gang, af de ser 15 pCt. af den Arbejdsløn, der bliver udbetalt, gaa til Arbejdsløshedsfonden; jeg kunde tænke mig, at man nok vilde have, at den Arbejdsløn skulde blive i Kommunen. At man inden for dette begrænsede Omraade nedsætter Arbejdstiden til 36 Timer, kan jeg ikke se kan give Anledning til onde Drømme hos de Konservative, der ellers nok er villige til en fordomsfri Drøftelse af dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til Punkt 2 i Stk. 3 § 1 med Hensyn til, hvem der i første Række skal have Adgang til Arbejde, vil jeg sige, at ganske tilsvarende Bestemmelser findes i Arbejdsløshedsloven § 4, Stk. 5, men det er naturligvis ogsaa Ting, der kan forhandles, naar man kommer til Detaillerne. Jeg kan ikke blive ophidset, om man vil diskutere det, selv om jeg gentager, at jeg anser den Affattelse, der er i Øjeblikket, for fuldt ud rigtig og fuldt ud forsvarlig.

Det undrede mig, at det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, der talte saa meget om, at Kommunerne skulde være selvbestemmende ved disse Arbejder, og i høj Grad lagde Vægt paa det rent lokale, derefter vilde give en Række Forskrifter for disse Arbejder, bl. a. at de skulde være lønnet paa en saadan Maade, at de, der er beskæftiget ved dem, til enhver Tid var interesserede i at søge bort fra dem. Det turde være lidt farligt at give saadanne Forskrifter, det vilde sige, at hvis en Kommune satte saadanne Arbejder i Gang, og der paa et vist Tidspunkt blev bedre Bid et andet Sted, kunde alle Arbejderne forlade det halvgjorte Arbejde. Jeg tror i hvert Fald, det er for hastet at foreslaa noget i den Retning.

Dernæst hævdede det ærede Medlem, at Bestemmelsen i § 3, Stk. 1, hvorefter Uenighed inden for Nævnet skal afgøres af Socialministeren, efter at denne har indhentet Erklæring fra Socialministeriets Arbejdsudvalg, vilde virke for tungt, Loven vilde ikke svare til sin Hensigt. Hvorvidt det vil virke for tungt, skal jeg lade staa hen, men jeg kan ikke se, at det har noget som helst at gøre med Lovens Hensigt. Spørgsmaalet opstaar først paa det Tidspunkt, hvor Arbejdet er i Gang, maaske afsluttet. Det drejer sig her om administrativ Afgørelse bagefter om, hvilken Refusion der skal ske, om den har været berettiget eller ej, og det kan selvsagt ikke have noget at gøre med Lovens Hensigt.

Det er de Bemærkninger, jeg har fundet